

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.187/2007/7. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Bakos Geyza ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - Bodnárné dr. Kocsis Mária ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen vételár tartozás megfizetése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2007. február 15. napján kelt 8.G.40.151/2006/10. számú ítélete ellen az alperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperes által 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 100.000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek között 2006. március 22. napján - az árukészlet előzetes megtekintését követően - szóban adásvételi szerződés jött létre, melynek tárgyát a felperesi cég több mint 10.000 db-os elfekvő import ruházati termékekből álló teljes árukészlete képezte. Vételár előlegként 2.500.000 Ft-ot kötöttek ki és megállapodtak az áruféleségek 125 Ft-tól 380 Ft/db + ÁFA egységárában, valamint abban is, hogy a szállítás és annak költsége az alperest terheli. A felperes az árukészletét leszámolta és erről szóló listát küldött faxon az alperesnek, melyen az árakat is feltüntette. Az áruk átadására 2006. március 29. és 30. napján került sor, amikor az alperes által rendelt fuvarozó gépjárműre az árukészletet felrakodták és azt az alpereshez elszállították. A felperesi ügyvezető a fuvarozónak átadta a szállítólevelet, melyen hatféle terméket nevezett meg, ezek darabszámát és egységárát is feltüntette, a végösszeg 6.971.532 Ft volt. Az alperesi képviselő a termékeket átvette, a fuvarlevélre az alábbi észrevételt vezette rá: „Nem a megtekintett áru érkezett, az

árakban is van eltérés. A megbeszéltnél lényegesen nagyobb mennyiség érkezett, ami nem került bemutatásra." Az alperes 2006. március 27-én 1.200.000 Ft előleget átutalt a felperesnek. 2006. március 31. napján a felperes - a fennmaradó vételár-résről - 5.771.532 Ft-ról számlát állított ki.

Miután az alperes nem teljesített, a felperes, mint jogosult fizetési meghagyás kibocsátását kezdeményezte az alperes, mint kötelezett ellen. A perré alakult eljárásban kereseti kérelmében 5.771.532 Ft vételártartozás és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset jogalapját nem vitatta, arra hivatkozással kérte a kereset elutasítását, hogy a felperes szerződésszegést követett el. Állította, hogy a peres felek között a Ptk. 372. § /1/ és /3/ bekezdése szerinti minta szerinti vétel jött létre és a felperes nem a minta szerint teljesített.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 5.771.532 Ft és járulékai, valamint perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a peres felek között nem minta szerinti vétel, hanem a Ptk. 365. § /1/ bekezdése szerinti szóbeli adásvételi szerződés jött létre. Minta szerinti vételről csak akkor lehet beszélni, ha fajlagos vagy zártfajú szolgáltatást teljesít az eladó, jelen esetben azonban ilyenről nem volt szó. A jogvita eldöntése szempontjából a szóban létrejött megállapodás tartalma volt lényeges. Az alperes perbeli hivatkozása szerint 2.400.000 Ft-ért kívánt vásárolni, ugyanakkor a felperes állította, hogy a megállapodás az egész árukészletre kiterjedt, ezért is kapott az alperes jelentős árendedményt. A felperesi előadást tanú vallomása, a felperes által az alpereshez küldött 2006. március 23-i keltű fax is alátámasztotta, és értékelte a bíróság azt is, hogy a felperestől érkezett felhívásra, melyben az áruféleségek és mennyiségek is jelzésre kerültek, az alperes semmilyen visszaigazolást nem küldött, sőt ezt követően utalta át az 1.200.000 Ft-os előleget a felperes számára. Amennyiben az alperes akár a mennyiséget, akár az egységárat vitatta volna, úgy a faxra eltérő tartalmú elfogadó nyilatkozatot tehetett volna és ez esetben a felperesi ajánlattól eltérő tartalmú megállapodás jöhetett volna létre a felek között. Miután erre nem került sor, így az alperes azt az állítását alátámasztani nem tudta, hogy csupán 2.400.000 Ft értékben kívánt a felperestől vásárolni. Értékelte azt is, hogy az áru elszállítását az alperes vállalta, így a teljesítés helye a felrakodás, a felperes telephelye volt. Ezért az alperes érdekkörébe esett, hogy képviseltesse magát a teljesítésnél, az áru átadásánál, a felrakás ellenőrzésénél. Amennyiben nem volt jelen, ez a mulasztás önmagában nem zárja ki, hogy utóbb kifogást érvényesíthessen, ugyanakkor az árukészletet március 29-én és 30-án átvette, nem irányította vissza és annak átvételét sem tagadta meg. Az általa a szállítólevélre írt megjegyzés a felperes felé érvényesített olyan kifogásközlésnek nem tekinthető, ami a kereset elutasítását eredményezhetné, ugyanis tényszerűen nem jelölte meg az alperes, hogy milyen áruféleségre, árra, vagy mennyiségre vonatkozik a kifogása. Mindebből következően az állapítható meg, hogy a felperes állításait bizonyítékokkal alá tudta támasztani, ugyanakkor az alperes nyilatkozatait értékelhető perbeli bizonyíték nem támasztotta alá.

Gf.III.30.187/2007/7. szám

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az általa elismert 1.200.000 Ft-on felüli összeg vonatkozásában kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan a megalapozatlan ítélet hatályon kívül helyezését. Álláspontja az volt, hogy esetünkben a minta szerinti vétel szabályai szerint kellett volna eljárni, továbbá az elsőfokú bíróság nem megfelelően mérlegelte a felmerült bizonyítékokat, indokolatlanul állapította meg, hogy az alperes saját állításait bizonyítani nem tudta. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján ítéletet még nem hozhatott volna, lehetőséget kellett volna adni az alperesnek arra, hogy a felperesi előadások és tanúvallomások birtokában észrevételt tegyen és miután a felperes semmilyen kompromisszumra nem volt hajlandó, az alperes elkészítse viszontkeresetét is.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegének 114.877 Ft-tal történő felemelését kérte, ugyanis előadása szerint a jogszabály szerint a peres eljárásban 5 % ügyvédi munkadíjat lehet megállapítani, ugyanakkor az elsőfokú bíróság ennél alacsonyabb összegben határozta meg a perköltség összegét.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes tényállást állapított meg a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben valamennyi releváns bizonyítást lefolytatott, a bizonyítás eredményét megfelelően mérlegelte és jogi következtetései is mindenben megfelelőek. A peres eljárás nem kompromisszum keresést célzó eljárás, így ha az alperes pertaktikai okokból azért nem hivatkozott minden általa lényegesnek tekintett körülményre és bizonyítékra, mert elsődlegesen a felperessel való megegyezést szeretne elérni, ezt a perindítást megelőzően lett volna lehetősége érvényesíteni. Az elsőfokú eljárásban az alperesnek módja és lehetősége volt tényállításait megfelelően alátámasztani bizonyítékokkal, azonban erre nem került sor. A felmerült bizonyítékok pedig vagy közvetlenül, vagy közvetetten a felperesi előadást és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást támasztották alá, így a bizonyítékok felülmérlegelésének a másodfokú eljárásban helye nincs (BH 460/2006. számú eseti döntés). A peres felek közötti jogviszony jogi minősítése tekintetében is megfelelő az elsőfokú bíróság döntése, esetünkben ugyanis nem fajlagos, vagy zártfajú szolgáltatás teljesítéséről és nem a felperes által előzetesen bemutatott minta, mint minőség szerinti teljesítésről volt szó. Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli esetben az adásvétel általános szabályait kell alkalmazni és annak sincs akadálya, hogy ingóságok tekintetében a felek közötti megállapodás szóban jöjjön létre.

Alaptalan a felperesi csatlakozó fellebbezés hivatkozása is. A 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet két módszert határoz meg az ügyvédi munkadíjak perköltségben történő érvényesítésére. A jogszabály lehetőséget ad arra, hogy a felek az ügyvéd és az általa képviselt fél között létrejött díjmegállapodás alapján kérjék a bíróságtól a megállapodásban kikötött összeg perköltségként történő megítélését a fél

pernyertessége esetén. Ettől a helyzettől eltér, amikor ilyen megállapodást az iratokhoz nem csatolnak, hanem a perköltségben való döntést a bíróságra bízzák. Ez utóbbi esetben a hivatkozott rendelet csupán a számítási módját határozza meg a bíróság által megítélhető perköltség összegének, ugyanakkor mérlegelési lehetőséget is biztosít a bíróságnak a perköltségben való döntésben. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg a pernyertes felperes perköltségét, amely összeg arányban áll a felperesi jogi képviselő által az elsőfokú eljárásban kifejtett munkával. Annak nem lett volna akadálya, hogy ha magasabb összeget kötöttek ki a jogi képviselő számára, úgy ezt a díjmegállapodás becsatolása mellett kérjék elszámolni, miután azonban erre nem került sor, a perköltségről való határozathozatalnál pedig az elsőfokú bíróság megfelelő mérlegelés alapján hozott döntést, úgy a másodfokú eljárásban az elsőfokú perköltség megváltoztatására, annak felemelésére lehetőség és szükség nincsen.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § /3/ bekezdése alapján - helyes indokaira figyelemmel - helyben hagyta. Az alperes per fő tárgya tekintetében előterjesztett fellebbezése, valamint a felperes perköltség vonatkozásában előterjesztett csatlakozó fellebbezése alaptalannak bizonyult. A fellebbezésben és csatlakozó fellebbezésben érvényesített pertárgyérték figyelembevételével az ítélet tábla a Pp. 78. § /1/ bekezdése, valamint 81. § /1/ bekezdése figyelembevételével kötelezte az alperest másodfokú perköltség megfizetésére, melynek összege áll a felperes jogi képviseletével kapcsolatosan felmerült és az ítélet tábla által a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja, valamint /5/ és /6/ bekezdése alapján megállapított, a felperesi jogi képviselő által a másodfokú eljárásban kifejtett munkával arányban álló, alanyi ÁFA mentességére figyelemmel ÁFA összeget nem tartalmazó ügyvédi munkadíjból.

Szeged, 2007. szeptember 3. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
előadó bíró

Dr. Lakatos Péter sk.
táblabíró